

Pohyb v živote, v umení i v duši môže mať rôzne podoby i formy. Lineárna je cesta od začiatku ku koncu. V kruhu sa točia bludné cesty, v ktorých sa hľadanie premieňa na strácanie. A je tu ešte špirála. Najuniverzálnejšia podoba pohybu. Je večná i nekonečná, v hĺbke má svoj začiatok a v nedoziernych dialkach svoj koniec, či vlastne svoje nekonečno. Možno je to práve špirála, ktorá sa roztáča v obrazoch Kristiny Viery Wolfovej. Špirála poznania, túžob, spomienok a nádejí. Je v nej pocit opojenia z letu i závratná chuť pádu až do modrých nebies. Je v nej počiatok, detstvo, dospievanie i zralosť. A tak ako sú v tejto špirále tvorby spomienky na minulosť je v nej aj predzvesť budúceho. Ľudská túžba po umení a kráse je večná.

Kristina Viera Wolfová je osobnosť mnohorakých dimenzií v rozpätí i v hĺbke jej ľudského subjektu. Je rodáčkou z Bratislavy (1955) ale po roku 1968 odchádza s rodinou do Viedne a neskôr do Paríža, kde sa formuje jej nový život, jej nová profesijná orientácia, jej mnohoraké pracovné i tvorivé aktivity. Venuje sa výtvarnému umeniu, etnológii i psychológii a artterapii. Všetky tieto profesie a fenomény súvisia s dušou človeka. O duši človeka hovoria potom jej maliarske opusy. Tieto diela nie sú však lacným opisom povrchu skutočnosti či ľudského života. Je v nich veľa zo života organického a hlavne zo života duševného. Často sú to poetické modré preludy. A prelúdiá - hudba k počiatkom stvorenia. Niektoré obrazy a koláže využívajú predmetné i figurálne prvky. Rozohrávajú magickú hru detstva a detí, ale inšpirujú sa aj osobitým svetom filmového dokumentu Dušana Hanáka o "odchádzajúcom" svete i človeku. V iných nachádzame stopy písma. Odkazy možno nečitateľné, možno náhodilé, možno zmysluplné. Aj to sú stopy človeka a človečenstva. V ďalších narastá mágia abstraktného. Obraz je oponou javiska, kde prebieha večná hra o živote. Aktérmi sú farby, tvary, plochy a línie. Tmou a tieňmi je úzkosť z ľudského údely. Ale svetlom je viera a nádej, ktorá očisťuje človeka i tento svet od jeho tmy. Umenie sa stáva katarziou a obraz liekom. Kristina Viera Wolfová roztáča logickým smerom svoju špirálu života i tvorby. Vidí, pozoruje a skúma javy i dušu. Citlivo diagnostikuje potrebu poézie a sna. A potom lieči. Jej terapia je tichou hudbou duše. Je jemným, modrým závejom, ktorý zakrýva hrany ľudskej citlivosti a ktorý zjemňuje tvrdé jadro podstaty bytia. A vedomie sa stáva oblou lyrickou básňou. Obrazy Kristiny Viery Wolfovej znejú.